

1

Op de zaterdag voor Thanksgiving hingen zware sneeuwwolken boven Bloomington, Indiana. Maar de lucht was warm en licht in de gymzaal van Clear Creek High School waar Ashley Baxter Blake naast haar echtgenoot, Landon, zat. In de zaal had haar vijftienjarige zoon Cole de bal. Met zijn team van eerstejaars stond hij op het punt om hun rivaal, afkomstig uit de andere kant van de stad, te verslaan.

Het hoge geluid van een fluitje snerpte door de gymzaal. 'Loopfout!' De scheidsrechter wees de overtreding toe aan Cole en meteen sprong Ashley overeind. 'Dat meen je...' Ze liet zichzelf weer op de bank zakken en beet op haar lip. Uiteindelijk stak ze haar handen uit en klapte. 'Zet hem op, Cole. Je kunt dit.'

De vierjarige Janessa klom op Ashleys schoot. 'Cole is de beste basketballer van de wereld, hè, mama?'

'Ja, schatje.' Ashley kuste haar wang. 'En de scheids-

rechter is ook maar een mens.’ Ze ving Landons blik boven Janessa’s hoofd en slaagde erin te glimlachen. Ze mimed: *Ik doe mijn best.*

Landon grinnikte. ‘Je bent al heel ver gekomen.’

Dat klopte. Toen hij net met basketbal begon, was Cole nog maar een klein ventje. Tijdens zijn eerste wedstrijd was Ashley een beetje te enthousiast geweest en had ze te hard geschreeuwd. En ja, ze had zich misschien een beetje te veel opgewonden over bedenkelijke beslissingen van de scheidsrechters. Haar houding was niet zo verbazingwekkend, omdat ze de laatste tijd gefrustreerd was geweest over haar vader en tegen iedereen uitviel.

Ashley haalde diep adem. Ze hield zich nog steeds bezig met de beslissingen van de scheidsrechter en de score op het bord, maar had veel geleerd. Winnen of verliezen betekende niets vergeleken met de opwindning van het genieten van de wedstrijd.

Cole speelde basketbal, omdat hij er dol op was. Vandaag en op dit moment. Als hij twintig punten scoorde en zijn team won, dan was dat geweldig, maar het plezier dat Ashley ervoer als ze haar zoon zag basketballen, had niets te maken met de punten die hij scoorde of de beslissingen van de scheidsrechter, of dat Cole volgend seizoen ook zou spelen. Laat staan of hij ooit aan de universiteit zou spelen.

Zelfs al woonden ze hier, in de schaduw van de Indiana University.

De tienjarige Amy en de achtjarige Devin zaten aan de andere kant van Landon. Devin trok aan Landons mouw. ‘Dat was toch geen loopfout, hè, papa?’

Landon glimlachte. ‘Als de scheids zegt dat het een loopfout is...’

‘O! Ik weet het!’ Amy’s ogen lichtten op. ‘Als de scheids zegt dat het een loopfout is, dan is het een loopfout!’ Ze kwam achter Landon staan en sloeg haar armen om zijn nek. ‘Toch?’

‘Precies.’ Landon grijnsde naar Ashley en knipoogde naar Devin. ‘Je moet altijd tien punten meer scoren dan de scheidsrechters je geven, gewoon voor de zekerheid.’

Het was over minder dan een week al Thanksgiving, maar Ashley Baxter Blake was in gedachten bezig met Kerst en het diner dat haar vader wilde organiseren. Dat was namelijk de reden waarom ze zich zo geïrriteerd voelde.

Toen het rust was, stond het team van Cole zes punten voor. De kinderen hoopten op de eerste sneeuw van het seizoen, dus had Landon hun beloofd hen mee naar buiten te nemen. Ashley stond op om hen te volgen, maar haar telefoon ging over. Haar vaders naam verscheen op het scherm. Ze gebaarde naar Landon dat hij vast zonder haar moest gaan en nam toen het telefoontje aan.

‘Hoi, pap.’ Ze ging weer zitten en probeerde vriendelijk te klinken. ‘Hoe gaat het?’

‘Goed. Het is een prachtige dag. Het sneeuwt hier al.’

Ashley zag voor zich hoe het eruitzag als er een verse laag sneeuw in Bloomington lag. De hele stad zag er dan uit als een schilderij. ‘Amy en Devin zullen het geweldig vinden.’

‘Jullie waren als kind ook altijd zo opgewonden als er sneeuw viel!’ Haar vader lachte. ‘We hadden natuurlijk een grote doos nodig bij de voordeur voor alle jassen, wanten en laarzen, maar dat kon ons niet tegenhouden!’

Ashley glimlachte bij die herinnering. Het leek pas gisteren dat zij en haar broers en zussen de kleintjes waren

die gilden dat ze naar buiten wilden om in de eerste sneeuw te spelen. Nu waren ze allemaal getrouwd en hadden ze zelf kinderen.

Haar vader zweeg even en nog voordat hij een woord sprak, voelde Ashley dat zijn toon veranderde. ‘Ashley, ik denk dat je wel weet waar ik voor bel...’

Ze sloot haar ogen. *Hier ben ik niet klaar voor, God. Help me. Alstublieft.*

‘Jij en Landon.’ Haar vader zuchtte. ‘Jullie hebben me nog geen antwoord gegeven over kerstavond. Over het diner met Kendra Bryant en haar man.’

Angst trok een diepe groef in het al gepijnigde hart van Ashley. Ze knipperde een paar keer en staarde naar het kleine kruis aan de muur, net boven de ingang van de gymzaal. ‘Ik probeer niet moeilijk te doen, pap.’

‘Ik weet het.’ Zijn stem klonk vriendelijk. ‘En ik wil je niet dwingen om nu een besluit te nemen. Het is gewoon... Ik wil graag een plan.’

Het duurde nog een paar dagen voor het Thanksgiving was, maar haar vader had het al sinds begin november over kerstavond. Ashley en haar broers en zussen verschilden van mening over het voorstel van hun vader. Maar Ashley maakte zich zonder twijfel het drukst over het idee. ‘Landon en ik hebben het erover gehad en we denken niet dat een familiebijeenkomst met Kendra op kerstavond een goed idee is. Misschien wel nooit.’

‘Je mag wel ons huis gebruiken. Landon en ik gaan met de kinderen bij zijn ouders eten.’ Ashley probeerde opgewekt te klinken, maar slaagde daar niet al te best in. ‘Ik wil je plannen niet in de weg staan, maar op kerstavond? Ik weet niet goed hoe dat voor Amy zou zijn.’

‘Ik vind kerstavond juist een goed idee. Omdat iedereen er dan is.’ Het klonk alsof haar vader ook met het idee worstelde. In ieder geval een beetje. ‘Ik vraag mezelf telkens af wat Erin zou willen dat we deden.’

Bij het horen van de naam van haar zus stakte Ashleys adem. *Erin zou hier moeten zijn, God. Dan zouden we dit gesprek helemaal niet voeren.*

‘Ashley?’

‘Het spijt me.’ Ze ademde langzaam uit. ‘Wat zou ik tegen haar moeten zeggen?’ Wat zouden de anderen tegen haar moeten zeggen? Ze zag Landon en de kinderen de gymzaal weer in komen en op haar aflopen. ‘Kan ik je vanavond bellen? Ik zit op de tribune bij de wedstrijd van Cole en de rust is bijna voorbij.’

‘Natuurlijk.’ Het klonk alsof haar vader aarzelde en hij zweeg even. ‘Zeg tegen Cole dat het me spijt dat ik er niet ben. Ik moest wat klusjes in huis doen vanmorgen. Volgende keer ben ik er, goed?’

‘Natuurlijk.’ Ashley glimlachte. Haar vader kwam bij bijna elke wedstrijd kijken. Maar vandaag was ze ook een beetje blij dat hij er niet was. Het was haar te veel om een uur lang te praten over kerstavond en de ontmoeting met de onbekende die Erins hart had gekregen. Dat was te verdrietig.

Het team van Cole won de wedstrijd en ze reden naar huis om in de sneeuw te spelen. Toen de kinderen buiten waren, gingen Ashley en Landon bij het raam staan. ‘Ik heb er geen goed gevoel over. Volgens mij is het niet goed voor Amy om die vrouw, Kendra, te ontmoeten.’

‘Lieverd.’ Hij draaide zich naar haar toe. ‘Je hebt er duidelijk moeite mee.’ Landon omhelsde haar en keek haar

onderzoekend in de ogen. ‘Laten we het kerstdiner dit jaar daarom overslaan. We zien elkaar toch de volgende dag.’

Ashley keek haar echtgenoot lang aan. Ze hield zo veel van hem. ‘Bedankt. Dat je het begrijpt.’

‘Graag gedaan.’ Zijn uitdrukking veranderde, hij grijnsde en gebaarde naar de sneeuw die voor hen lag. ‘Laten we de kinderen maar eens leren hoe ze een echte sneeuwpop moeten maken.’

Ashley belde haar vader pas later die avond terug, toen de kinderen op bed lagen. ‘Ik zei het eerder ook al, pa. Het lijkt Landon en mij geen goed idee.’

‘Oké.’ Dit keer gaf hij sneller antwoord. ‘Ik begrijp het. Echt.’ Hij zweeg even. ‘Als jullie van gedachten veranderen, laat het me dan maar weten.’

Die uitspraak frustreerde haar. ‘Je bedoelt dat je hoopt dat we nog van gedachten veranderen?’

‘Inderdaad. Ja, dat zou ik fijn vinden.’

‘Maar pap...’ Ashley ijsbeerde door haar slaapkamer. ‘Ik heb je net toch gezegd dat we er niet zullen zijn?’ Niets over dit onderwerp ging ook makkelijk.

‘Bid er gewoon maar over, goed? Wil je dat voor me doen?’

Ashley was bijna in tranen tegen de tijd dat ze ophing. Haar vader had niet met stemverheffing gesproken, maar hij leek niet bereid haar beslissing te accepteren.

Na het telefoontje vond ze Landon in de keuken, waar hij bezig was met het afnemen van het aanrecht. ‘Ik heb met mijn vader gesproken.’

Hij keek over zijn schouder en zijn knappe gezicht stond bezorgd. ‘Wil hij nog steeds dat we komen?’

‘Ja.’ Zag ze er zo vermoeid uit als ze zich voelde? Ze wachtte tot hij zijn handen had afgedroogd en ze allebei tegenover elkaar aan de keukentafel zaten.

Landon keek haar onderzoekend aan. ‘Lucht je hart, Ash.’

Ze knikte en haar ogen bleven hangen op een vlekje op de tafel. ‘Hij was niet boos of zoiets, maar hij wil dat we komen.’ Ze keek naar hem op. ‘Hij vroeg of we erover wilden bidden.’

‘Het spijt me.’

‘Ja.’ Ashley's ogen vulden zich met tranen. ‘Ik bedoel, natuurlijk kunnen we bidden, maar denk je eens in hoe moeilijk die ontmoeting zou zijn.’

‘We hoeven er niet naartoe.’ Landon legde zijn hand op de hare. ‘Je kunt bij je besluit blijven.’

Ashley stond op, liep naar de gootsteen en draaide zich om. ‘Snapt mijn vader het dan niet? We hebben het hier over Kerst!’ Ze hield haar stem gedempt, omdat ze de kinderen niet wakker wilde maken, maar haar toon was evengoed gespannen. ‘Oké, dus die vrouw heeft Erins hart. Ze gelooft niet in God en ze heeft hoop en leiding nodig. Het gaat niet goed met haar huwelijk.’ Ashley ijsbeerde van de ene kant van de keuken naar de andere. ‘Dat begrijp ik allemaal. Maar waarom moeten *wij* daar iets aan doen? Kunnen we niet gewoon voor haar bidden? Of een kerk bellen bij haar in de buurt en kijken of ze daar terechtkan?’

Landon schoof heen en weer in zijn stoel.

‘Ik bedoel, straks staan we daar met zijn allen een beet-

je te staan en over koetjes en kalfjes te praten met deze... deze vreemde. En de hele tijd leeft zij alleen maar, omdat Erin gestorven is. Hoe kunnen we nou een mooie kerst-avond beleven als dat allemaal speelt?’

‘Ik hoor wat je zegt.’ Landon keek niet weg en ging niet tegen haar in. ‘Je vader heeft goede bedoelingen, daar ben ik van overtuigd.’

Ashley gooide haar handen in de lucht en liep terug naar de gootsteen. ‘Dat vind ik het lastigste. Natuurlijk bedoelt hij het goed. Hij houdt van iedereen.’

Er verscheen een glimlach op Landons lippen. ‘Hoe ver ze ook afgedwaald zijn.’

Ashley gaf de strijd op en haar schouders zakten om- laag. ‘Zelfs van mij, in die tijd.’

Landon haalde licht zijn schouders op. ‘Ik wilde het al- leen even zeggen.’

‘Maar diep vanbinnen ben je het toch niet met hem eens, toch?’ Opnieuw vertroebelden tranen haar blik. ‘Dat meen je niet, Landon? Op kerstavond?’

‘Ik sta aan jouw kant, lieverd.’ Hij stond op en kwam naar haar toe. ‘Maar ik denk dat het mogelijk is. Kerst- avond zou de vrouw kunnen veranderen.’

Een hartgrondige zucht ontsnapte aan Ashley. ‘Dat is precies wat mijn vader zegt.’ Ze kwam dichterbij en sloeg haar armen om zijn middel. ‘Ik kan het me gewoon niet voorstellen. Wat als ik niet kan ophouden met huilen?’ Ze legde haar hoofd tegen zijn borst. ‘En Amy dan? Hoe zou zij ermee om moeten gaan? Het hart van haar moe- der dat in een vreemde klopt? Als wij Kerst aan het vieren zijn?’

‘Dat begrijp ik.’ Hij zette een stapje achteruit en keek

haar in de ogen. ‘Misschien zouden we...’ Zijn stem stierf weg en hij keek naar de deuropening. ‘Amy. Lieverd, waarom ben je uit bed?’

‘Jullie praten hard.’ Ze droeg een rood, flanellen nachthemd en wreef in haar ogen, het licht in de keuken was blijkbaar te fel voor haar.

‘O, liefje.’ Ashley voelde een steek van medelijden. ‘Het spijt me zo.’ Ze wisselde een snelle blik met Landon. ‘Kom, ik loop met je mee naar je kamer. Oom Landon en ik zullen zachter doen, dat beloof ik.’

Een kwartier later kwam ze terug in de keuken. Landon was weer bezig met schoonmaken, dit keer droogde hij het fornuis. Hij legde de handdoek neer en draaide zich om naar Ashley. ‘Denk je dat ze gehoord heeft wat we zeiden?’

‘Ik heb het haar gevraagd.’ Ashley verborg haar gezicht een paar tellen in haar handen en keek Landon toen weer aan. ‘Ze zei van niet.’

‘Ze moet wat opgevangen hebben.’

‘Dat denk ik ook.’ Ashley pakte zijn handen vast. ‘Ik heb overwogen er met haar over te praten, haar te vragen wat zij ervan vindt, maar zelfs dat kan te veel voor haar zijn.’

‘Mee eens.’

Ashley zag het medeleven in Landons ogen. Hij hield zo veel van al hun kinderen. En hij behandelde Amy als zijn eigen dochter. Ashley bleef zachtjes praten. ‘Ze is al zo veel kwijtgeraakt in haar leven.’

‘Net als jij.’ Landon nam haar teder in zijn armen. ‘Net als wij allemaal.’

Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Maar je denkt niet dat er iets goeds voort kan komen uit het ontmoeten van

die vrouw, toch? Voor Amy?’ Ze zweeg even. ‘Wij zijn degenen die haar opvoeden. Wij zouden toch moeten weten wat het beste voor haar is, denk je ook niet?’

‘Ik weet het niet zeker.’ Hij sprak langzaam en uit zijn ogen sprak zijn liefde voor haar. ‘Zou het haar misschien troost kunnen geven? De wetenschap dat haar moeders hart het leven van iemand anders gered heeft?’

Dat idee was nog niet bij Ashley opgekomen. Ze liet haar voorhoofd tegen dat van hem rusten. ‘Dat zie ik nog niet gebeuren, het zou allemaal zo verdrietig zijn.’

‘Nou...’ Landon bewoog een stukje naar achteren zodat hij haar weer aan kon kijken. ‘We hoeven nu nog niet te beslissen. Kerst is pas over een maand.’

Ashley knikte. Ze keek hem diep in de ogen, tot in zijn prachtige hart. ‘Bedankt dat je naar me geluisterd hebt.’

‘Het is veel.’ Hij streek met zijn duim langs haar wang. ‘Wil je bidden?’

Tranen vertroebelden haar zicht. Ze voelde zich moe en bang. ‘Ja, graag.’ Ze sloot haar ogen, maar haar angst en frustratie namen alleen maar toe. De laatste twee jaar hadden langzaam genezing gebracht na het verlies van Erin. Als ze Kendra ontmoette, zou haar dat weer meevoeren naar die vreselijke dag op de eerste hulp, de dag dat ze over het ongeluk hoorden.

Landon bad hardop en vroeg God om hun wijsheid te geven en duidelijkheid over de mogelijke ontmoeting. Hij vroeg ook of Ashley vrede mocht ervaren, wat ze ook zouden besluiten en dat haar vader goed over de situatie na zou denken. Na het amen haalde Landon zijn hand door haar donkere, schouderlange haar. ‘Heeft iemand je het ooit verteld?’ Hij grijnsde.

Het zware gevoel dat op haar drukte, vervloog. Ze wist wat er zou komen.

Landon trok zijn wenkbrauwen op en zijn ogen schitterden. ‘Je hebt geweldig mooi haar.’

Ze giechelde. ‘Bedankt, meneer.’

Hij kwam dichterbij en kuste haar. Het soort kus dat haar de adem benam. ‘Wat vind je ervan om ons bed op te zoeken?’ Hij kuste haar weer. ‘God zal ons de antwoorden laten zien.’

‘Hmm.’ Dit keer kuste Ashley hem. ‘Je kunt goed kussen.’

‘Jij ook.’ Landon nam haar bij de hand en leidde haar de trap op naar hun slaapkamer op de eerste verdieping.

Ashley zou elke dag dankbaar zijn voor Landon Blake en de man die hij altijd geweest was. Ze kon zich niet goed voorstellen dat ze jaren geleden bijna bij hem was weggelopen. In de tijd dat ze boos was op God en niet zeker was van haar plaats binnen haar gezin.

Toen ze de trap op liep, herinnerde Ashley het zich allemaal weer.

Ze was de derde dochter van John en Elizabeth Baxter. Een van hun zes kinderen, die nu allemaal volwassen en getrouwd waren en kinderen hadden. Haar ouders hadden in die moeilijke jaren, toen ze alleen, opstandig en zwanger was teruggekomen uit Parijs, naast haar gestaan.

Maar het was Landon die zijn leven aan haar en Cole had toegewijd. Hij hield van Ashleys zoon alsof het zijn eigen kind was. Ashleys moeder kreeg kanker, maar ze leefde lang genoeg om Ashley en Landon te zien trouwen. Daarna hadden ze drie kinderen gekregen, van wie

er eentje maar een paar dagen geleefd had, voordat ze zich bij haar oma in de hemel voegde.

En toen kwam het auto-ongeluk. Ashley's geliefde jongste zus, Erin, en haar man Sam Hogan vonden op die vreselijke dag de dood, samen met drie van hun dochters. Alleen hun dochter Amy overleefde het ongeluk. Voor Landon was het niet meer dan vanzelfsprekend dat ze haar nu opvoedden.

Dat was het soort man dat Landon was.

Ze bereikte hun slaapkamerdeur. Het was een wonder dat haar familieleden die verdrietige tijd hadden weten door te komen. Erins organen waren naar verschillende ontvangers gegaan en haar hart was voor Kendra Bryant, een atheïst, geweest.

De vrouw die haar vader had uitgenodigd om het kerstdiner met hen te vieren.

'Hé.' Landon draaide zich om en sloeg zijn armen om haar nek. 'Je denkt er weer aan.'

Ze glimlachte. 'Hoe kan het dat je me zo goed kent?'

'Omdat,' hij kuste haar, 'mijn hart pijn doet wanneer jij verdrietig bent.' Hij glimlachte. 'Zo is het altijd al geweest.'

'Ik hou van je.' Ashley liet haar hoofd tegen zijn borst rusten. Ze wist niet waar ze een man als Landon Blake aan verdiend had. Maar wat ze wel wist, was dat je van een familie niet kon verwachten dat ze een vrouw, wier hart ooit aan een van hen toebehoorde, zouden ontmoeten. Helemaal niet op kerstavond.

Zelfs niet van de familie Baxter.

Amy Hogan kon niet in slaap komen. Ze lag in de donkere kamer in haar bed en staarde naar de maan. *U bent hier, God. Dat weet ik. U bent bij me.* Ze wachtte even voor het geval dat God iets wilde zeggen. Maar Amy hoorde geen echte woorden.

Oké, God, ik heb dus alles gehoord wat ze gezegd hebben. Wat moet ik daar nu mee doen?

Ze rolde op haar zij en stopte haar handen onder haar kussen. Tante Ashley wilde de vrouw niet ontmoeten, ze dacht dat het te veel verdriet zou geven.

Maar het was het enige waar Amy aan kon denken.

Wat voor persoon was deze vreemde? Hoe zag ze eruit? Volgens tante Ashley leefde deze vrouw alleen maar omdat Amy's mama was gestorven. Dan hebt U vast een heel bijzonder plan met haar, toch, God? Omdat zij bleef leven en mijn mama niet.

De tranen kwamen. Amy kon ze niet tegenhouden.

Ze praatte niet meer zo veel over haar moeder. Ze hield van tante Ashley en oom Landon. Ze voelde zich deel van het gezin. Maar elke avond, voordat ze in slaap viel, deed ze hetzelfde. Ze keek uit het raam naar de hemel en vroeg God of Hij iets voor haar wilde doen.

Maar vanavond was ze daar nog niet klaar voor.

Haar hoofd zat zo vol met gedachten dat ze nog niet wilde slapen. Hoe zou het zijn? Zou de vrouw op haar mama lijken? Zou ze als haar klinken? Omdat ze haar moeders hart had?

Amy veegde haar tranen af met de mouw van haar nachthemd.

En toen zag ze voor zich hoe het zou kunnen zijn.

Het zou kerstavond zijn en de vrouw zou het huis bin-

nenkomen. Ze zou er net zo uitzien en net zo klinken als haar mama. En Amy zou op haar af rennen en haar hoofd tegen de vrouw aan leggen en dan zou ze voor het eerst in zo'n lange tijd haar moeders hart horen kloppen. Zoals ze het hoorde wanneer haar moeder haar knuffelde en voorlas en wanneer ze voor haar zong.

Dat zou heel fijn zijn. Amy dacht daar lang over na en haar tranen droogden op. Ze rolde weer op haar rug en sloot haar ogen.

Het is tijd, God. Zoals elke avond. Wilt U alstublieft tegen mijn mama en papa en mijn zusjes zeggen dat ik van ze hou? En dat ik ze mis? Amy wachtte even. En nog iets, God. Kunt U alstublieft aan mama vragen of het goed is om die vrouw te ontmoeten die haar hart heeft? Oké, dat was alles. Dank U, God.

Daarna geeuwde Amy en een paar minuten later viel ze in slaap.

Maar dit keer droomde ze niet over school, of over haar neefjes en nichtjes of haar oom en tante. Dit keer droomde ze over een vrouw die ze nog nooit ontmoet had en die er net zo uitzag en net zo klonk als haar mama. En wier omhelzing Amy het gevoel gaf – al was het maar voor even – dat haar mama weer bij haar was.